

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 19. února 2014 samosoudcem JUDr. Petrem Vaněčkem, Ph.D., *t a k t o* :

Obžalovaný

XXX,

nar. XXX v XXX, trvale bytem a adresa pro doručování XXX,

je vinen, že

dne 24. 4. 2013 v době od 21:50 do 22:10 hodin v XXX v XXX, na přechodu pro chodce fyzicky napadl poškozenou XXX, a to tím způsobem, že ji ze zadu podkopnul nohy, v důsledku čehož upadla na hlavu zátylím a na pravý loket, čímž u ní došlo ke zhmoždění hlavy, zad a pravého lokte, které si vyžádalo lékařské ošetření v Krajské nemocnici v Pardubicích, minimálně do konce října 2013 u ní přetrvávaly silné bolesti krční páteře, hlavy, zad a pravého lokte, které ji omezovaly v běžném životě, zejména se nemohla plně starat o své dítě a domácnost a byla nucena se opakovaně podrobovat rehabilitacím a užívat léky a injekce proti bolesti,

tedy

- dopustil se na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného,
- jinému úmyslně ublížil na zdraví,

čímž spáchal

- přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku,
- přečin ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. k úhrnnému trestu **odnětí svobody** v trvání **deseti (10) měsíců.**

Podle § 84 tr. zákoníku se výkon trestu **podmíněně odkládá** za současného vyslovení **dohledu** v rozsahu stanoveném v § 49 až § 51 tr. zákoníku a podle § 85 odst. 1 tr. zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání **dvou (2) let a šesti (6) měsíců.**

Podle § 85 odst. 2 tr. zákoníku a s přihlédnutím k § 48 odst. 4 tr. zákoníku se obžalovanému na dobu trestu **ukládá povinnost** poskytnout poškozené **přiměřené zadostiučinění.**

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozená XXX, nar. XXX, bytem XXX, **odkazuje** se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Pardubicích podal návrh na potrestání XXX pro jednání popsané ve výroku rozsudku, kterým se jmenovaný měl dopustit přečinů výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku. Dokazováním provedeným v hlavním líčení dospěl soud k následujícím zjištěním a závěrům:

Obžalovaný XXX vinu popřel. U hlavního líčení uvedl, že projížděl kolem XXX. Na chodce troubil a snažil se projet, protože měl zelenou na semaforu. Lidé z davu mu nadávali. Poškozená XXX mu přišla k autu a udeřila do levých zadních dveří. Za přechodem auto zastavil, poškození si prohlédl a běžel k chodcům, kteří byli v půlce silnice, že se to musí řešit. Lidé mu opět nadávali, dav se rozestoupil a pěstmi na něho zaútočil XXX. Proti němu šla i poškozená XXX. Takovou reakci obžalovaný nečekal a zavrával. Viděl, že poškozená si sedla na zadek na vozovku a XXX na něj nadále útočil pěstmi. Obžalovaný uskakoval k autu a XXX jej stále tloukl do obličejové části. Obžalovaný rovněž viděl, jak někdo na kraji davu vytáhl nůž nebo něco bodného, obával se o svůj život, proto vytáhl obušek. Pak přijela policie s majáky a ta jej z té situace zachránila. Obžalovaného bolela krční páteř, ale ošetřit se nenechal. Na místě jej také kontaktoval svědek XXX s tím, že mu vše dosvědčí. Dalšího svědka našel v servisu, kam si šel nechat ocenit XXX. Dozvěděl se také, že poškozená shání svědky incidentu na Facebooku. Do vozidla mu udeřila jednoznačně poškozená XXX, viděl ji otevřeným okénkem. Poškozená měla na sobě světlou mikinu a vlasy měla tmavé, hnědé. Sám obžalovaný měl tmavou bundu a na hlavě kšiltovku.

Poškozená XXX vypověděla, že na přechodu pro chodce na ní a na ostatní najíždělo auto. Lidé řidiči nadávali, možná nadávala i ona. Měla strach, aby jí nenajel na nohu. Potom šla dál, přechod přešla ještě před tímto vozidlem. Potom cítila, že jí někdo podtrhl nohy. Spadla dozadu, na ruku a na hlavu. Nohy jí podtrhl obžalovaný. Vstát ji pomáhala XXX s přítelem. Když ležela na zemi, podívala se zpět a viděla, jak obžalovaný něco zahazuje do vozidla. Co to bylo neví. Pamatuje si slova „tys mi bouchl do auta“. Nechápe, proč byla sražena. Do vozidla ničím neudeřila a neví, zda do vozidla bouchl někdo jiný. Žádný nůž u nikoho neviděla, ani jej namohli mít, na koncertu byli kontrolováni. Na místo přijela policie, poškozené se udělalo špatně, motala se jí hlava, bylo jí na zvracení, proto byla zavolána záchranka. V nemocnici ji diagnostikovali otok na hlavě, podstoupila osmdesát rehabilitací. Dosud má problémy s krkem i loktem, nemůže dělat běžné věci (nosit dítě, XXX).

Svědka XXX sdělil, že obžalovaného nezná, incident viděl z přechodu. Potvrdil příjezd auta, troubení i uvolnění cesty davem. Z davu vyšla žena a udeřila pravou rukou do zadních dveří. Řidič vystoupil z vozidla, šel k davu, volal, ať zastavím. Když řidič došel k hloučku lidí, muž, který šel se ženou, která mu udeřila do auta jej napadl pěstmi, začal na něj boxovat. V tom řidič zavrával, strčil do ženy a ta upadla. Muž dále do řidiče boxoval, řidič si kryl hlavu a ustupoval k vozidlu. Žena, která udeřila do vozidla měla hnědé krátké vlasy. Na sobě měla světlou bundu. U nikoho žádný nůž neviděl. Řidič měl na hlavě kšiltovou čepici. Žena nepadala na hlavu, spadla na zadek.

Svědka XXX vypověděl, že obžalovaného nezná, nikdy jej neviděl. V průběhu výslechu však uvedl, že řidiče z incidentu viděl v servise, kde pracuje, neboť ten si tam šel nechat ocenit škodu. Svědek popsal troubící vozidlo, ženu, která do něho udeřila a vystoupení řidiče, který šel ke skupině. Řidič byl ze skupiny napaden mužem ve světlé bundě. Přitom se řidič musel krýt, zavadil o ženu a ta spadla na zadek na zem. Žena vstala sama, nikdo ji vstávat nepomáhal. Útok pokračoval až do příjezdu policie. XXX. Když řidič běžel za tou skupinkou, určitě neměl nic v ruce. Obušku ani jiné zbraně si nevšiml.

Svědkyňě XXX reagovala na facebookovou komunikaci a poškozené se přihlásila jako svědek události. Poškozená je ale pro ní cizí člověk. Incident sledovala ze vzdálenosti pěti metrů. Přecházeli dvoufázový přechod s ostrůvkem uprostřed. Její pozornost upoutalo auto, které protočilo kola a zastavilo za přechodem. Řidič z vozidla vyskočil, něco zakřičel, rozběhl se k ženě a kopl jí do zad. Paní spadla, bouchla se do hlavy. Ženu zvedali lidé okolo ní, ona začala kolabovat. Lidé, kteří tam byli s ní šli k řidiči, ten udělal krok zpátky a vytáhl teleskopický obušek. Potom přijela policie. Svědkyňě spíše než řidiče sledovala sraženou paní. XXX. Paní útok vůbec nečekala, stála k útočníkovi zády. Útočník ji kopl do zad. Její přítel XXXI se do incidentu nijak nezapojoval. Žádný nůž u nikoho svědkyňě neviděla.

Svědek XXX vypověděl, že slyšel jak "hvízdají gummy" od auta, pak někdo něco zařval a auto projelo za přechod, kde zastavilo. Z vozidla vyskočil muž, zařval „tos byl ty“ a rozběhl se směrem k nim. Poté se svědek znovu otočil a viděl, jak žena padá na zem a jak se udeřila do hlavy. Žena padala zády k zemi. Řidič udělal krok zpět a vytáhl teleskopický obušek. XXX. Vše se seběhlo velmi rychle. On sám ale do události nijak nezasahoval.

Svědek XXX viděl incident dle svého tvrzení "tak napůl". Viděl poškozenou až když spadla a obžalovaný tam stál a něco vyřval. Důvodem, proč se svědek jdoucí před poškozenou otočil bylo to, že z vozidla vystoupil řidič a začal nadávat se slovy „kdo mi praštil do auta“. Při pádu se poškozená udeřila do hlavy, spadla jako když ji někdo podkopne nohy. XXX XXX. Řidič až po pádu poškozené vytáhl od opasku obušek, který v době příjezdu policie hodil do auta. Žádný nůž u nikoho neviděl.

Svědkyňě XXX šla ve skupině s poškozenou. Neví, zda k poškození vozidla obžalovaného došlo, nicméně řidič po vystoupení křičel, kdo mu praštil do auta. Potom se rozběhl a kopnul poškozenou do pozadí. Kop byl "bodlem", chodidlem směrem do zadku a poškozená spadla nekontrolovatelně na zem a praštila se do hlavy. V ten okamžik svědkyňě stála asi metr od poškozené. Proč si vybral poškozenou svědkyňě neví. Potom si to šel přítel poškozené s řidičem vyříkat. XXX. Poškozená byla po napadení v šoku, říkala, že se praštila do hlavy a na bolest hlavy si stěžovala. K fyzickému napadení řidiče ani následně nedošlo, ale kdyby tam nedorazila policie, možná by k němu došlo.

XXX sledovala událost asi ze vzdálenosti 300 metrů. Myslí si, že řidič chodce "šťouchl" autem a chodec mu zato bouchl do auta. Muž ve vozidle si zřejmě myslel, že to byla žena, tak vyšel z auta, kopl jí. Kop směřoval někam do výše ramen. Žena šla na konci davu. Svědkyňě reagovala na facebookovou žádost poškozené k podání svědectví. XXX. XXX. Dle svědkyňě nebyl totožný ten, kdo udeřil do auta a ten, kdo byl napaden. Muž, který udeřil do auta popoběhl a schoval se v davu. Teleskopický obušek neviděla. Úder do vozidla také neviděla, to se jen domnívá. Viděla ale kopnutí do poškozené.

Svědek XXX viděl vozidlo najíždějící do křižovatky. Jedna osoba se otočila a bouchla do auta. Poslední v davu šla žena XXX. Do vozidla udeřila ta žena. Co měl v ruce řidič, když vystupoval neviděl. Řidič při dobíhání strčil do ženy a ona upadla. Možná ji i kopl. Poté řidič ustupoval a bránil se útoku do hlavy, kterou si kryl rukama. V okamžiku příjezdu policie si svědek všiml obušku v ruce řidiče. U nikoho žádný nůž neviděl.

Svědci XXX a XXX byli v práci jako policisté. Svědek XXX vypověděl, že vozidlo obžalovaného si vynucovalo jízdu přechodem, z hloučku chodců někdo vystoupil a do vozidla udeřil. Řidič zastavil za přechodem a vystoupil. Podle toho, jak z auta vyběhl, tak to vypadalo, že kopl do toho hloučku, ale koho trefil nebo netrefil svědek neví. Kop vypadal tak, jako když chcete odkopnout balon. Policisté proto k místu vyjeli. XXX byl řidič, zapnul maják a musel se věnovat provozu v křižovatce. V okamžiku příjezdu na místo se řidič do svého auta vracel a přitom zavíral teleskopický obušek. Nikdo další na místě žádnou zbraň neměl. Nikdo neupozorňoval na to, že tam má někdo z toho hloučku nůž. Řidič si nestěžoval na žádné poranění. Zraněná paní mu říkala, že řidič jí nakopl do zadnice a ona spadla na hlavu. I přes podnapilost byly vyjadřovací schopnosti ženy relativně normální.

Policista XXX potvrdil, že řidiči se zřejmě nelíbilo, že tam přecházejí chodci, proto do nich začal najíždět. Několik chodců se otočilo a někdo z nich do vozidla kopl. Řidič za přechodem zastavil, vystoupil z vozidla, roztáhl teleskopický obušek a šel k davu. V ten okamžik policisté projeli křižovatku k místu. Řidič měl v ruce obušek, který nepoužil. Svědek viděl, jak řidič kopl jednou do davu. Jestli někoho trefil nebo ne, to jsem neviděl. Ví, že poraněná žena ležela na zemi. Poraněná mu sdělila, že ji řidič kopl. Řidiče vozidla nikdo nenapadl, nicméně reakce lidí vůči řidiči byly negativní. Důvodem negativních reakcí bylo jak najíždění do chodců, tak i kopnutí.

Z lékařských zpráv soud zjistil charakter poranění poškozené, přičemž dle odborného vyjádření charakter poranění i způsob jeho vzniku odpovídá tomu, co uvádí poškozená XXX.

Z obrazového záznamu, který byl u hlavního líčení přehrán, soud zjistil, že vozidlo obžalovaného skutečně najíždělo do větší skupiny chodců, kteří se zjevně nacházeli na přechodu pro chodce. Ze záznamu je rovněž zřejmé, že jedna osoba se k vozidlu vrátila a udeřila do levé strany vozidla obžalovaného. Řidič ihned za přechodem vozidlo zastavil, vystoupil z něho a rozeběhl se za skupinou chodců, kteří v ten okamžik byli již za ostrůvkem dělicích přechod na dvě poloviny. Bezprostředně poté, kdy řidič z vozidla dorazí ke skupině, je na záznamu zřejmý pád jedné osoby na zem. Řidič se poté vrací k vozidlu a cestou se zastavuje značně odděleně od zbytku chodců s jednou osobou. Na místo přijíždí policie a obžalovaný se vrací ke svému vozidlu.

Obžalovaný navrhl vyslechnout zpracovatele lékařské zprávy na poškozenou k otázce omezení poškozené díky poranění. Dalším důkazním návrhem ze strany obhajoby je výslech další osoby mající se na místě zdržovat, konkrétně XXXy, přítele poškozené.

K těmto návrhům soud konstatuje, že ve věci bylo vyslechnuto 12 osob (jeden obžalovaný a 11 svědků), přičemž se nejednalo pouze o osoby navržené obžalobou. Kombinace těchto výslechů a dalších důkazů v podobě listin a obrazového záznamu umožňovala soudu bezpečné zjištění skutkového děje. Omezení poškozené v obvyklém způsobu života vyplynulo nejen z lékařských zpráv, ale zejména z výslechu samotné poškozené a z provedení dokazování nevyplývaly nejasnosti, které by bylo třeba odstranit dalším dokazováním. Rovněž ve vztahu k dalšímu, až v hlavním

líčení navrženému, svědku soud konstatuje, že není zcela nezbytné vyslýchat všechny osoby z davu lidí, kteří dne 24.4.213 přecházeli přechod u XXX či se v okolí nacházeli. Výhodou je, že ve věci existuje obrazový záznam, který umožňuje objektivní zjištění průběhu události. Navíc soud ve věci preferuje výslech osob bez bližších osobních vazeb na obžalovaného či poškozenou. Výslech přítele poškozené proto proveden nebyl.

Při hodnocení důkazů vycházel soud ze zásady, že osoba může být věrohodná či nikoli, přičemž žádná třetí možnost, tj. částečná (ne)věrohodnost neexistuje. Okresní soud nejprve pečlivě hodnotil výpověď obžalovaného, přičemž nejen ve vztahu ke svědeckým výpovědím, ale rovněž ve vztahu obrazovému záznamu byly zjištěny takové nesrovnalosti, které neumožnily posoudit výpověď obžalovaného jako věrohodnou. Především obžalovaný jednoznačně sdělil, že do vozidla mu udeřila poškozená XXX, což XXX. Toto potvrzují jen svědci XXX a XXX, kteří šli za davem přecházejícím silnici. Snad jen shodou okolností se jedná o svědky navržené obžalovaným, kteří jako jediní viděli onu XXX. XXX.

Dalším nepodloženým tvrzením obžalovaného je sdělení, že někdo v davu vytáhl "nůž nebo něco bodného". Především je třeba konstatovat, že většina osob přecházejících v davu silnici bylo účastníci koncertu skupiny Kabát, kteří byli před vstupem na stadion kontrolováni a nebylo možné na koncert zbraně nosit. Zejména však žádný jiný svědek existenci jakékoliv jiné zbraně než teleskopického obušku vytaženého samotným obžalovaným nepotvrdil.

Podstatným rozporem ve výpovědi obžalovaného ve vztahu nejen k většině dalších výpovědí, ale právě i v příkrém rozporu s obrazovým záznamem je jeho tvrzení o tom, že po doběhnutí davu chtěl řešit škodu, dav mu nadával, napadl jej XXX (nebo jiný muž) a proti němu šla i poškozená. Z obrazového záznamu je zřejmé, že ihned poté, kdy obžalovaný skupinu chodců nacházejících se již za ostrůvkem v druhé polovině silnice doběhl, viditelně padá jedna osoba na zem. Poté obžalovaný od skupiny odchází, přičemž cestou zpět se v polovině vozovky zastavuje s další osobou. Nicméně se jedná jen o jednu osobu a ne více, rozhodně na obžalovaného neútočí celý dav, obžalovaný nemusí (jak on tvrdí) uskakovat zpět před více útočícími lidmi ke svému automobilu a policie přijíždí až v okamžiku, kdy obžalovaný sám odchází ke svému vozidlu. Nicméně k pádu osoby (poškozené) na zem došlo mnohem dříve, než se obžalovaný uprostřed vozidla při cestě od davu zpět k vozidlu setkal s další osobou.

Obžalovaný se snaží navodit, že on sám byl davem napaden, musel se bránit a přitom došlo k pádu poškozená na zem. Přitom vylučuje, že by se poškozená udeřila do hlavy. Této legendě však soud neuvěřil, a to jak v návaznosti na slyšené svědky, kromě obhajobou navržených svědků XXX a XXX, jejichž výpovědi jsou stejně jako výpověď obžalovaného v příkrém rozporu s obrazovým záznamem.

Prvním rozporem ve výpovědi XXX bylo, že obžalovaného přítomného v jednacím sání nikdy neviděl, nicméně řidiče kromě incidentu viděl ještě v servisu. Přitom se jedná stále o tutéž osobu. Shodně s obžalovaným XXX i XXX tvrdí, že XXX. Dle obou svědků došlo k boxování ihned u hloučku lidí a žena spadla jen náhodným strčením ze strany bránícího se řidiče. Avšak dle videozáznamu osoba padá ihned po přiběhnutí řidiče ke skupině osob. Videozáznam rozhodně nepotvrzuje

tvrzení XXX o ustupování kryjícího se řidiče až k vozidlu. Ze záznamu naopak vyplývá, že k vozidlu se vrátil řidič sám a zády k davu. Žena měla dle XXX vstát sama, což je ale v rozporu nejen s výpovědí poškozené, ale i svědkyně XXX a dalších. Dle XXX neměl po celou dobu řidič nic v ruce, svědek neviděl ani nůž, ale ani obušek. Přitom sám obžalovaný připouští, že obušek v ruce měl (byť až v závěru, kdy se bránil davu lidí), nicméně dle policisty XXX (spolujezdec, který se nemusel věnovat průjezdu křižovatkou) měl řidič v ruce obušek již bezprostředně po vystoupení z vozidla.

Ze záznamu nelze určit, kdo byl onou osobou, která jednoznačně udeřila do vozidla obžalovaného. Avšak i kdyby se jednalo o poškozenou, u níž obžalovaný dle svého tvrzení věděl, o koho se jednalo, nemůže to mít žádný vliv na právní kvalifikaci jeho jednání. Navíc soud nemůže uzavřít, že do vozidla obžalovaného udeřila poškozená, neboť obžalovaný za pachatele poškozená vozidla označuje ženu XXX.

Navíc ač sám obžalovaný tvrdí, že od počátku věděl, že mu do vozidla udeřila žena - poškozená, dle většiny svědků vystoupil z vozidla a šel ke skupince se slovy "tos byl ty" v mužském rodě. Těžko potom lze uvěřit obžalovanému i v tom směru, že věděl jistě, že to byla právě poškozená, kdo mu do vozidla udeřila.

Ze všech těchto důvodů byl obžalovaný označen jako osoba nevěrohodná, stejně jako i výpovědi svědků XXX a XXX. V návaznosti na názor, že osoba je věrohodná či nikoli a žádná třetí možnost neexistuje, nemohl soud z těchto výpovědí činit žádné skutkové závěry.

Díky existenci obrazového záznamu bylo zjišťování skutkového děje mnohem snazší. Za věrohodnou, celistvou a záznamem podporovanou považuje soud zejména výpověď svědkyně XXX, svědka XXX a svědkyně XXX. XXX nemá vztah k žádné osobě kromě svědka XXX, který jednoznačně vyloučil, že by se do incidentu zapojil jak tvrdí obžalovaný XXX se přihlásila na výzvu poškozené na Facebooku, nicméně nebylo zjištěno nic o tom, že by její výpověď byla poškozenou ovlivněna. Oproti tomu svědek XXX se přihlásil zase obžalovanému, ihned po činu a i on potvrdil, že řidič (obžalovaný) kopl osobu v davu.

XXX šla po přechodu v bezprostřední blízkosti poškozené a celý útok viděla. Kopnuté do poškozené bylo "bodlem", chodidlem směrem do zadku a poškozená spadla nekontrolovatelně na zem. I ona vyloučila tvrzení obžalovaného, že poškozená měla XXX. Svědkyně XXX událost sledovala z jiné strany, konkrétně z chodníku proti zimnímu stadionu. I ona viděla obžalovaného kopat. Rozdílem je to, že dle této svědkyně se jednalo o kop do výšky ramen. Incident však sledovala z druhé chodníku, dle svého názoru z větší vzdálenosti (300 metrů). Pro zjištění skutkového stavu významné jsou svědectví svědků XXX a XXX. Předně je třeba konstatovat, že oba popřeli vyjádření obžalovaného v tom směru, že by měl XXX obžalovaného napadnout. Oba událost sledovali od okamžiku, kdy vozidlo protočilo kola. K tomu došlo až v okamžiku, kdy mělo možnost volného projetí přechodem a tedy i po úderu do vozidla, které ani jeden ze svědků neregistroval, protože svědci byli již na přechodu a přecházeli zády ke stadionu. Avšak XXX bezpečně popsala děj v souladu s obrazovým záznamem, který jistě neviděla, tedy tak, že řidič (obžalovaný) z vozidla vyskočil, něco zakřičel, rozběhl se k ženě a kopl jí do zad. Poškozená spadla a udeřila se do hlavy. Její svědectví nejpřesněji popisuje děj

odpovídající záznamu, ale i dalším zjištěným skutečností. Svědek XXX se v okamžik napadení poškozené věnoval chůzi a viděl nejprve vyběhnutí řidiče z vozidle směrem ke skupince se slovy týkající se zjevně poškození vozidla ("tos byl ty") a potom viděl až pád poškozené na zem. Oba svědci vyloučili jakoukoliv potyčku předcházející pádu ženy na zem, nutnost vehementní obrany obžalovaného či osobu s nožem (či podobnou věcí) v ruce. Svědek XXX také popsal, že řidič ženu srazil, možná ji i kopl. Rovněž oba policisté viděli řidiče běžícího k davu, XXX i XXX viděli kopnutí do davu. XXX poté poškozená sdělila, že ji obžalovaný kopl. Oba policisté vyloučili obhajobu obžalovaného, že na něho někdo útočil s nožem v ruce.

K důvodům chování obžalovaného soud konstatuje, že se jednoznačně jednalo o odplatu vůči osobě, která mu (dle zřejmě mylného názoru obžalovaného) měla způsobit poškození vozidla poté, kdy si obžalovaný vynucoval průjezd přechodem pro chodce plného lidí. Zákeřné napadení poškozené zezadu a bez varování, tedy bez možnosti obrany či zmírnění následků ze strany poškozené, nemůže ospravedlnit ani skutečnost, že obžalovaný měl na semaforu zelenou, ani jeho představa, že se jedná o ženu, která mu vozidlo poškodila. Obhajoba obžalovaného v tom směru, že byl poškozenou, resp. další osobou napaden, bál se o život, musel se bránit a poškozená upadla bez jeho úmyslného přičinění za zem, se vyvrátila. Neobstojí ani tvrzení o prokázané podnapilosti poškozené, neboť útok byl natolik intenzivní (kop nohou v běhu) a nečekaný (zezadu, bez varování), že rovněž člověk neovlivněný alkoholem by po kopu musel nekontrolovaně spadnout na zem. Právě stav, kdy poškozená o útoku nic nevěděla, když byla k pachateli otočena zády, lze považovat za stav bezbrannosti.

Oproti výsledkům přípravného řízení se tak u hlavního líčení nic nezměnilo. Obžalovaný svým zaviněným jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, protože svým úmyslným jednáním obžalovaný poškozené XXX ublížil na zdraví. Nejednalo se o pomíjivé krátkodobé poranění, které by vymizelo během několika dní. Poškozená byla z místa odvezena sanitou, při činu utrpěla zhmoždění hlavy, zad a pravého lokte. Poranění si vyžádalo lékařské ošetření v Krajské nemocnici v Pardubicích a po dobu několika měsíců u poškozené přetrvávaly silné bolesti krční páteře, hlavy, zad a pravého lokte. Poranění poškozenou omezovalo v běžném životě, konkrétně tak, že se nemohla plně starat o své dítě a domácnost a byla nucena se opakovaně podrobovat rehabilitacím a užívat léky a injekce proti bolesti. Ve své podstatě si poškozená následky útoku od obžalovaného nese dodnes. Stejným jednáním naplnil obžalovaný všechny znaky přečinu výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, protože fyzické napadení XXX na přechodu pro chodce (tedy na místě veřejnosti přístupném) nečekaným kopem zezadu o takové intenzitě, že poškozená upadla, způsobila si několik poranění s několikaměsíčním léčením, je třeba považovat za úmyslnou výtržnost.

Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Dále bylo přihlédnuto k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Konečně soud přihlédl také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.

Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (dle § 41 a 42 tr. zákoníku), k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu. Při posouzení přiměřenosti délky trestního řízení soud přihlédl ke složitosti věci, k postupu orgánů činných v trestním řízení, k významu trestního řízení pro pachatele a k jeho jednání, kterým přispěl k průtahům v trestním řízení.

Přitěžující okolností je spáchání více trestných činů. Jako polehčující okolnost bylo shledáno vedení řádného života před činem, když předchozí odsouzení pro obdobnou trestnou činnost je zahlazeno.

Za přiměřený trest považuje soud trest úhrnný v délce deseti měsíců. Je třeba připomenout, že dolní hranice trestu odnětí svobody u přečinu dle § 146 odst. 1 tr. zákoníku je šest měsíců a obžalovaný navíc spáchal ještě přečin výtržnictví. U poškozené do současné doby přetrvávají zdravotní obtíže, absolvovala delší léčení a je šťastnou shodou okolností, na níž neměl obžalovaný velký vliv, že u poškozené nenastaly zejména vlivem úderu do hlavy závažnější úrazové změny.

Účelu trestu bude dle názoru okresního soudu dosaženo i bez jeho okamžitého výkonu, proto soud výkon trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v délce dvou let a šesti měsíců za současného vyslovení dohledu. Dohled má vést k bližšímu sledování dalšího života obžalovaného a má výrazně pomoci při odškodnění poškozené.

V průběhu zkušební doby bude pečlivě sledováno chování obžalovaného, kterému je uložení podmíněného trestu dána možnost, aby soudu i společnosti dokázal, že jednání, za něž je nyní trestán, bylo pouze ojedinělým vybočením z jeho jinak řádného života. Nyní je pouze na obžalovaném, aby svým řádným chováním v průběhu dalšího života nezavdal žádný důvod k nařízení výkonu podmíněně odloženého trestu.

Dohledem se rozumí pravidelný osobní kontakt pachatele s úředníkem Probační a mediační služby v místě bydliště obžalovaného, spolupráce při vytváření a realizaci probačního plánu dohledu ve zkušební době a kontrola dodržování podmínek uložených pachateli soudem nebo vyplývajících ze zákona. Účelem dohledu je sledování a kontrola chování pachatele, čímž je zajišťována ochrana společnosti a snížení možnosti opakování trestné činnosti, odborné vedení a pomoc pachateli s cílem zajistit, aby v budoucnu vedl řádný život.

Pachatel, kterému byl uložen dohled, je povinen spolupracovat s probačním úředníkem způsobem, který mu probační úředník stanoví, a plnit probační plán dohledu, dostavovat se k probačnímu úředníkovi ve lhůtách, které mu probační úředník stanoví, informovat probačního úředníka o svém pobytu, zaměstnání a zdrojích obživy, dodržování soudem uložených přiměřených omezení a přiměřených povinností a jiných důležitých okolnostech pro výkon dohledu určených probačním úředníkem, umožnit probačnímu úředníkovi vstup do obydlí, ve kterém se zdržuje.

Poruší-li pachatel, kterému byl uložen dohled, závažným způsobem nebo opakovaně podmínky dohledu, probační plán nebo přiměřená omezení a přiměřené povinnosti, informuje o tom probační úředník bez zbytečného odkladu předsedu senátu soudu, který dohled uložil. Při méně závažném porušení stanovených podmínek, probačního plánu nebo přiměřených omezení a přiměřených povinností probační úředník upozorní pachatele na zjištěné nedostatky a dá mu poučení, že v případě opakování nebo závažnějšího porušení stanovených podmínek, probačního plánu nebo přiměřených omezení a přiměřených povinností bude o tom informovat předsedu senátu.

Zvláštní podmínkou osvědčení je povinnost poskytnout poškozené nad rámec náhrady škody (která však nebyla s ohledem na nedoložení nároku poškozené) přiměřené zadostiučinění. Výše a způsob poskytnutí zadostiučinění bude určen ve spolupráci probační a mediační služby.

Soud rovněž zvažoval, zda není na místě uložit obžalovanému trest zákazu činnosti týkající se řízení motorového vozidla. Celý konflikt ve své podstatě začal vynucováním si průjezdu skupinou chodců na přechodu, v důsledku čehož jeden z chodců poškodil obžalovanému automobil a v reakci na to obžalovaný surově nečekaným kopem od zad srazil poškozenou k zemi. Přehlédnout nelze, že zelená na semaforu pro vozidla při odbočování vpravo na předmětné křižovatce ještě neznamena, že by mohl obžalovaný vjíždět do skupiny přecházejících chodců, byť chodci dokončovali přejítí na červenou. Nicméně s ohledem na uložený podmíněně odložený trest odnětí svobody dovedl, že tento trest bude k dosažení účelu trestu postačovat a dalšího trestu není třeba.

Poškozená XXX se včas připojila se svým nárokem na náhradu škody. S ohledem na výsledky dokazování dospěl soud k závěru, že obžalovaný za škodu vzniklou v podobě nákladů léčení a ztráty na výdělků odpovídá. Škoda dosud nahrazena není a kladnému rozhodnutí o nároku poškozeného nebrání ani jiná okolnost. Problémem však je vyčíslení škody, když poškozená požaduje 100.000,- Kč, avšak částka je stanovena jejím odhadem a není podložena konkrétními důkazy. Adhezní řízení o náhradě škody v rámci trestního řízení je řízení srovnatelné s řízením občanskoprávním, v němž má žalobce žádající náhradu škody povinnost svá tvrzení doložit průkaznými důkazy. Toto poškozená neučinila, proto byla odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu. Odvolání se podává u Okresního soudu v Pardubicích a rozhoduje o něm Krajský soud v Hradci Králové.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Rozsudek lze napadnout

odvoláním také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh.

Odvolání musí být ve stanovené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Právo podat odvolání nemá ten, kdo se ho platně vzdal.

V Pardubicích dne 19. února 2014

JUDr. Petr V a n ě ě k , Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
A. Skalická